

STEUNPENNING.

Te Utrecht is een comité gevormd, waarvan de heer R. T. Baron Krayenhoff secretaris-penningmeester is, welk comité zich ten doel stelt het verkoopen van een Steunpenning, die naar de modellen van J. C. Wierneke uitgevoerd is door de Kon. Utrechtsche Fabriek van C. J. Begeer. De netto opbrengst van den verkoop komt ten bate van het Steuncomité.

OP ADVIES VAN DEN DOKTER

Dokter, er is een nieuwe patient.

Dokter Hoorn is met haar in de polikliniek en vraagt of u dadelijk bij hem komt.

Ik, dokter Rudolf Vogel, was op dit oogenblik inwonend assistent in het krankzinnigengesticht te D. Ik begaf mij naar de polikliniek.

„Ha, amice,” begon Dokter Hoorn, de geneesheer-directeur van het gesticht, „we hebben hier een nieuwe patient. Een jonge vrouw, die aan groothedswaanzin lijdt. Ze spreekt over diamanten en goudmijnen enz. Let eens op haar pupillen. Zeer ongelijk! Ongeneeslijk, natuurlijk!”

Ik zette mij neer en maakte mijn notities. Alle patienten van dokter Hoorn waren „ongeneeslijk, natuurlijk!” Mijn belangstelling werd gewekt door de schoonheid en het beschaafde uitzicht van de jonge vrouw. Ze was armelijk gekleed en haar haar zat zeer slordig, doch haar bijzonder net voorkomen en haar goede manieren (zoo ongewoon bij de arme patienten die ons gesticht bezochten) deden mij vermoeden dat deze vrouw betere dagen gekend had.

„U weet zeker, juffrouw Batels,” zei dokter Kroon op zijn zachten, overredenden toon, waarmee hij steeds zijn patienten aansprak, „u weet zeker waar u thans is? Niet? Wel u is in een inrichting voor zenuwlijders. Dit...”

„Toch niet in een krankzinnigengesticht?” riep zij uit. „Dat is onmogelijk!”

Ze zag er zeer bekoorlijk uit met haar blos van verontwaardiging en haar stralende oogen, waarin zij tevergeefs poogde de tranen terug te dringen.

„Wel, juffrouw Batels,” antwoordde dokter Kroon geruststellend, „wees maar niet boos. Als blijkt dat uw mededeelingen juist zijn, dan kunt u in een paar dagen weer vertrekken. Ondertusschen, deze certificaten zijn volkomen in orde; ik ben dus verplicht u voorloopig hier te houden.”

„Arm ding,” zei hij, zich tot mij wendende. „Groothedswaanzin zooals ik je reeds zei. Noteer dat en neem vooral notitie van de ongelijkheid der pupillen.”

Ik was voorbeschikt om meer aandacht aan haar pupillen te besteden, dan ik op dat oogenblik wel vermoedde. Nu zag ik alleen den droevigen, smeekenden blik in haar oogen, toen zij het vertrek verliet.

Een paar dagen later door den tuin loopende, hoorde ik op de piano in de conversatiezaal de sonate pathétique van Beethoven spelen. Beethoven is nu juist niet wat men gewoon is in een armengesticht te hooren. Het was juffrouw Batels die speelde en ze deed het onberispelijk.

Het kwam misschien door den heerlijken zomerdag, door de bijen die zoemden over de rozen, door de koerende duifjes, door honderden andere dingen in de mooie natuur; ik weet het niet, doch ik liep voort met het beeld in mijn hart van een meisje aan de piano met dwepende bruine oogen, een massa mooi zacht haar en een paar blosjes op de wangen. Wat ik ook deed, ik kon dit visioen niet meer kwijtraken.

„Mevrouw Delmeier om u te spreken, mijnheer,” zei de portier. De goden waren mij gunstig; de juiste persoon om mij raad te verschaffen was daar aangekomen.

Mijn zuster Adeleida, mevrouw Delmeier, is een schat. Zij heeft een beter leventje dan ik, hoewel ook ik financieel niet te klagen heb. Adeleida en haar man zijn echter „globe-trotters” en dus zelden thuis. Nu was ze plotseling in de stad gekomen en had zich dadelijk naar mij toe begeven.

IN DEN GROND GEBOORD.

De geredde bemanning van het Engelsche stoomschip „Durward”, dat door den Duitschen onderzeeër „U 19” tot zinken is gebracht.

KAPITEIN A. HACKSTROH.

Kapitein A. HACKSTROH, uit 's-Gravenhage, die onlangs bij een auto-ongeval om het leven is gekomen. — De heer C. G. VERWIEL hoopt op 6 Februari a.s. den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar tot Burgemeester van Besoyen werd benoemd. — Mevrouw ANNA OOYMAN herdenkt 30 Januari het zeldzame feit, dat zij 35 jaren lang bij de familie Simons in Den Haag werkzaam is. Mev. Ooyman, een hooggeachte vriendin der familie, is tot op heden gezond en altijd bezig.

C. G. VERWIEL.

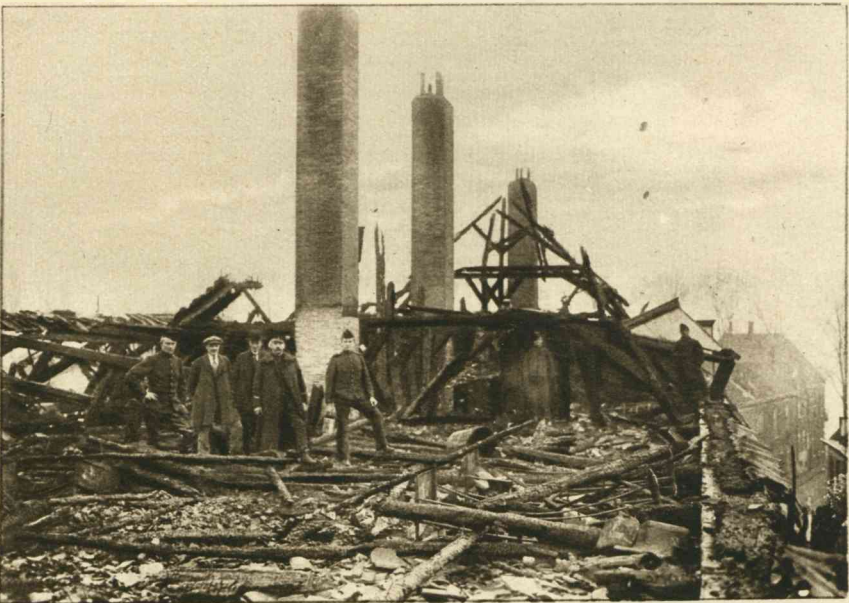

MEJ. A. OOYMAN.

KAZERNEBRAND TE 's-HERTOGENBOSCH.

De vorige week is er brand uitgebroken in de Mortelkazerne te 's-Hertogenbosch, waar ongeveer 400 artilleristen vertoefden. Geen hunner bekam eenig letsel. Bovenstaande foto geeft de kamer, waar de brand is uitgebroken.

KAZERNEBRAND TE 's-HERTOGENBOSCH.

Wat er van de kazerne is overgebleven.

STEUNPENNING.

Voorzijde van den penning (zie de foto links) „Je maintiendrai” de fiere wapenspreuk is verzinnebeeld door den tot verweer bereid zijnden Nederlandschen leeuw in den Hollandschen tuin, waarop de golven, die de van buiten dreigende gevaren verbeelden, beuken. Keerzijde (zie bovenstaande foto) de vredespalm in de as, aan den voet gedekt door den vuurslag, symbool der hooge gedachte, ter weerszij bloeiende en vruchtdragende oranjetakken. Op het blad van den vuurslag staat: „Steunpenning 1914”, hetgeen de bedoeling van den penning nader aanduidt.

Overtuigd dat ze beter op de hoogte was van haar sekse dan ik, begon ik haar, zodra ze gezeten was, alles omtrent de krankzinnige jonge vrouw te vertellen, mijn eigen krankzinnige liefde niet verzwijgende, en vroeg haar mij met haar raad bij te staan.

Mijn zuster is zeer spotziek; ze lachte me ronduit in mijn gezicht uit, toen ze hoorde dat ik verliefd was, alsof dat nu zoo om te lachen is. Ze verwaardigde zich niet iets te zeggen of te vragen over de krankzinnigheid van het meisje, negeerde dit onderwerp totaal, alsof dokter Hoorn reeds niet dagen te voren met nadruk op de „ongelijke pupillen” gewezen had. Het eenige wat mijn zuster vroeg was, of ze het meisje eens zien en spreken kon. Ik knikte toestemmend en ze begaf zich toen naar de conversatiezaal, terwijl ik mij een oogenblik zette om eens wat te lezen in een nieuw vakboek, dat mijn zuster (goeie meid!) voor mij uit het buitenland had meegebracht. Ik was juist geheel verdiept in mijn studie, toen het boek mij onverwacht uit de handen gerukt werd. Het was Adeleida. „Mijn beste jongen,” riep ze vrolijk uit, „ik ben erg blij dat je mij in kennis gebracht hebt met zoo'n lief meisje als Agnes Viljoen.” „Juffrouw Batels,” verbeterde ik. „Onzin,” antwoordde ze. „Ze heet Agnes Viljoen en niet juffrouw Batels. O, je hoeft me niet tegen te spreken, Dolf, dat leidt toch tot niets. Ze heeft mij haar geheele geschiedenis verteld en dat heeft mij volkomen overtuigd. Ze is niet gek, ze is geen juffrouw Batels, ze is alleen het slachtoffer van een paar doortrapte schelmen.” „Maar mijn lieve meid,” zei ik, „dat is alles heel aardig en voldoende voor jou, maar daar kan een dokter zich niet mee tevredenstellen. Een belangrijk symptoom, „ongelijke pupillen” is door dokter Hoorn onbetwistbaar vastgesteld.” „Loop rond met je ongelijke pupillen,” riep mijn ongehoovige zuster lachend uit. „Wat maal ik om haar pupillen? „Laten we hierover nu maar niet verder redekavelen. Ze is natuurlijk abnormaal. Welnu, wat weet je van haar geschiedenis? Ze heeft je zeker van haar goudmijnen in Zuid-Afrika verteld, is 't niet?” „Wel, Agnes Viljoen vertelde me het volgende: Ze is een wees, een Zuid-Afrikaansche. Een weinig geld, haar door haar ouders nagelaten, stelde haar in staat naar Europa te komen en in de muziek te gaan studeeren. Heb je haar hooren spelen, wel? Het was goddelijk!” „Haar spelen doet hier niets ter zake! Ga voort met je verhaal!”

„Houd je stil! Welnu, ze heeft drie jaar gestudeerd aan het Conservatorium en is toen naar de Kaap teruggekeerd. Kort na haar aankomst aldaar had ze het geluk in kennis te komen met een der mijnmagnaten aan den Rand, zekeren heer Murgatros, die een gezelschapsdame zocht voor zijn dochter. Ze nam de betrekking aan en de oudelui werden weldra zeer aan haar gehecht, terwijl de beide jonge meisjes als zusters met elkander omgingen. Toen kwam er een groot verdriet in haar leven. Het is zoo recent dat ze er nu nog om huilde, het arme kind. Haar zuster, zooals ze haar noemde, en haar aangenomen moeder stierven beiden plotseling aan moeraskoorts, en Murgatros, die reeds eenigen tijd sukkelende was, overleefde dezen dubbelen slag niet en liet haar als eenig erfgenaam van al zijn bezittingen achter. Kort daarop verliet ze Zuid-Afrika om naar Europa terug te gaan. Tijdens den overtocht leerde zij het echtpaar Batels kennen. Zij, bedroefd en zonder vrienden, was weldra zeer bevriend met deze menschen, die allerliefst voor haar waren en haar uitnodigden in Rotterdam eenigen tijd bij hen te blijven logeeren. Een week later werd ze hier binnengebracht, ondanks haar protest. Dit is de geschiedenis, en als er nog eenige rechtvaardigheid in Holland bestaat, dan moet ze zoo spoedig mogelijk worden vrijgelaten. Ik zal ten minste alles in het werk stellen om dit te bewerkstelligen.”

„Tut, tut, vergaloppeer je niet!” antwoordde ik. „Kijk, hier zijn de officiële documenten, door twee